

ROBERT BRYNDZA

COCO
PINCHARDOVÁ:
NÁSLEDKY
LÁSKY A SEXU

Těhotná ve 44?
Radost, nebo horor?

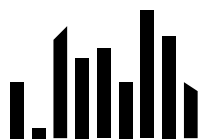

COSMOPOLIS

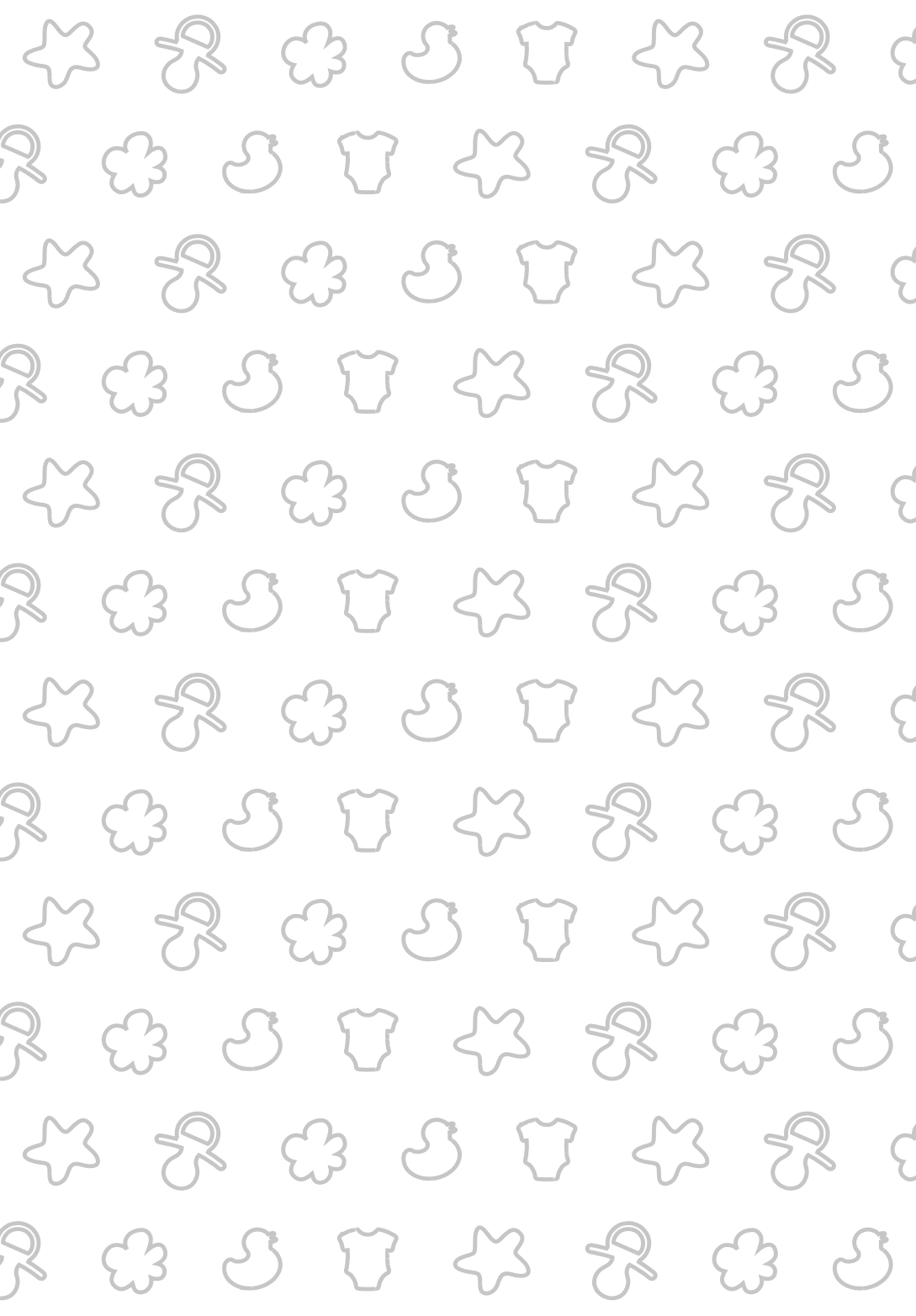

ROBERT BRYNDZA

COCO PINCHARDOVÁ: NÁSLEDKY LÁSKY A SEXU

COSMOPOLIS

ROBERT BRYNDZA

**COCO
PINCHARDOVÁ:
NÁSLEDKY
LÁSKY A SEXU**

**Těhotná ve 44?
Radost, nebo horor?**

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

COCO PINCHARD, THE CONSEQUENCES OF LOVE AND SEX

Text © Robert Bryndza, 2014

Translation © Iva Bartíková, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Z anglického originálu vydaného v roce 2014 přeložila s přihlédnutím ke slovenskému překladu Iva Bartíková

Za laskavé svolení využít jeho slovenský překlad děkujeme Jánovi Bryndzovi

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Monika Jitřenková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, Honewa

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023 jako svou 8901. publikaci

Tisk FINIDR, a. s.

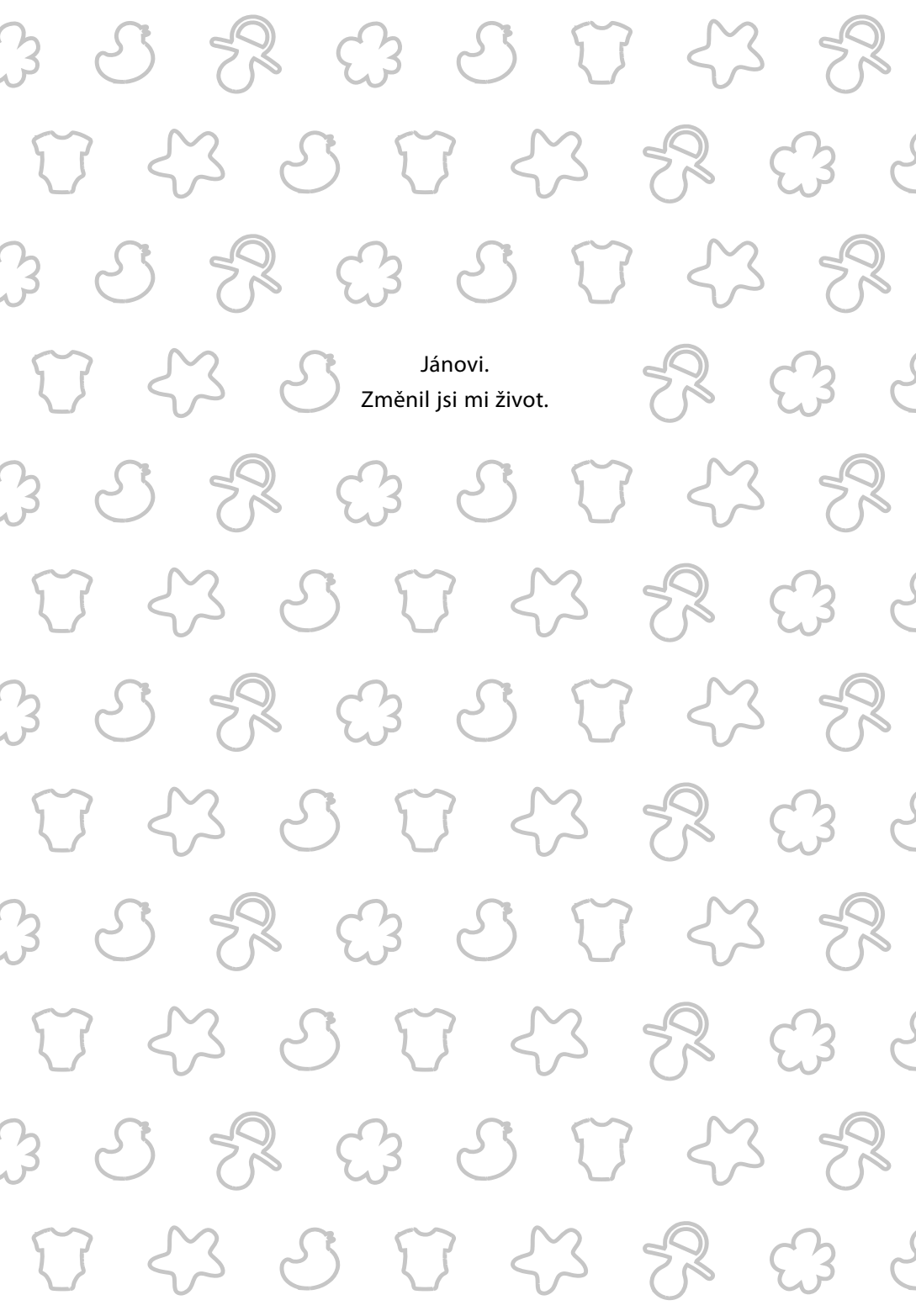
Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-0328-2 (ePub)

ISBN 978-80-247-0251-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0542-7 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Jánovi.
Změnil jsi mi život.

LEDEN 2012

Neděle 1. ledna

Rozhodla jsem se, že si začnu psát deník. Za posledních pár let se toho stalo tolik a já cítím potřebu to nějakou formou zdokumentovat. Ano, je to tak, ráda se probírám e-maily, ale kde jsou všechny ty e-maily teď? Kde jsou všechny ty textové zprávy a občasné tweety?

Adam mi jen nakoukl přes rameno a řekl: „Všechno to je ve tvém notebooku a mobilu, koblížku.“

„Co když někdo odpojí nebo zablokuje internet? Co když vypukne jaderná válka? Co se s nimi stane potom?“ zeptala jsem se zoufale.

„Coco, kdyby vypukla jaderná válka, pochybuju, že by to nějaká písanka přežila,“ ukázal rukou na můj diář a dál hledal svůj krokoměr. Právě jsme se přestěhovali zpátky do mého domu a stěhováci naházeli všechny krabice do prázdného obývacího pokoje. Všechny naše věci, které jsme měli v předchozím bytě, a dokonce i spousta krabic ze skladu na nás teď zíraly až od stropu. Nějak se nemůžeme motivovat k vybalování. Ze dvou gaučů jsme si udělali postel a krabice používáme jako konferenční stůl, poličku na knihy a všeobecný úložný prostor.

Sledovala jsem Adama ze své poloviny pohovky, jak čile stěhuje/uspořádává krabice. Měl na sobě roztrhané sexy džíný a přiléhavé bílé tričko, pod kterým mu „vyskakovaly“ svaly jako na mistrovství světa v kulturistice. Adam je jeden z těch nesnesitelných lidí, kteří jsou od přírody hubení, vysportovaní, ale přesto chodí do posilovny.

Všimla jsem si malé dírky v jeho džínách na levé polovině jeho sexy zadku. (Jeho boxerky jsou ještě v jedné z krabic. Takže Adam je na Adama.) Ten kousek jeho těla, který na mě takhle zírá, mě strašně vzrušuje. Připomíná mi to scénu z filmu *Piano*, kdy měla Holly Hunterová díru v punčochách a Harveyho Keitela to hrozně vzrušovalo. No, vlastně je to úplně jiné. Nejsem hluchá holka ze Skotska a žiju v Londýně. A taky nemám kostnatou postavu jako Hunterová. A kam se hrabe Harvey Keitel? Příroda tam dole nadělila Adamovi mnohem víc... v jeho... rozkroku.

Při pohledu na svého sexy novomanžela jsem si šťastně povzdechla. Jeho zadek je tak pevný a svalnatý, že byste na něm mohli loupat vlašské ořechy.

„Jooo, mám to,“ zaradoval se Adam, když krokoměř konečně našel. „Takže zítra začneme běhat. Souhlasíš?“

„...Tak jo, do toho,“ vykoktala jsem a rukou šmátrala po krabici s čokoládou. Lovila jsem něco, co by nebylo kokosové.

Ale o to vlastně nejde, o čem jsem mluvila? Už vím... o zaznamenávání svého života. Někde jsem četla, že v budoucnu nám zůstane jenom minimum základních informací, záznamů. „Díky“ sociálním sítím je pro nás zajímavější sdílet s virtuálními přáteli videa tlustých žen tančících u tyče.

Takže tohle je můj deník. Jen doufám, že neskončím někde v polovině ledna, kde skončily všechny mé předchozí „deníkové“ pokusy.

Pondělí 2. ledna

Jsem smutná. Je po Vánocích a po svátcích celkově. Byly to naše první novomanželské Vánoce a bylo to skvělé. Jednoduché a romantické. Žádný stres, žádná panika, žádná televize, žádné nekonečné večírky s lidmi, které ani neznáme, a hlavně žádní příbuzní. Víím, že nejspíš zním hodně asociálně, ale vůbec to není pravda, jsem od toho daleko. V duchu jsem si spočítala, že za čtyřiačtyřicet let své existence na této krásné planetě jsem v tomto domě uspořádala dvaadvacet vánočních obědů! Rodina mého bývalého manžela se sem každoročně stahovala na celých (velmi dlouhých) deset dní. Moje tchyně Ethel zkritizovala všech dvaadvacet krocanů, které jsem v potu tváře upekla. Za ty roky se odehrálo nejméně dvaadvacet hádek a klání o televizní ovladač a dvaadvacet neuvěřitelně agresivních her *Monopoly*.

Chyběl mi však můj chlapeček Rosencrantz. Byl na dovolené s přáteli na Ibize. Ani mi nezavola, ale na Instagramu byl velmi aktivní. Zveřejňoval jednu fotku za druhou. Fotky zalité sluncem byly plné mladých lidí, kteří juchali a spoře odění se bavili. Za pár dní byl na tolika večírcích jako já v Londýně za celý rok.

Tady v Londýně je ale pořádná zima. Mrzne. Rampouchy se staly téměř trvalou součástí naší hrušně na zahradě. My jsme však uvnitř pěkně v teplotě. S Adamem se navzájem hřejeme na pohovce a náš psík Rocco se nám tulí k nohám. Jeho krásná bílá chlupatá hřívá z něj dělá neuvěřitelně skvělého zahříváče nohou. ☺

Adam nanosil dřevo zpoza kůlny dovnitř a spoustukrát rozdělával oheň v krbu, před nímž jsme si užili velkou romantiku. Večeřeli jsme při svíčkách a francouzskými dveřmi pozorovali, jak na terasu nádherně padá sníh. Naprostá blaženost!

Z domu jsme vycházeli jen na procházku s Roccem. Marylebone je pod sněhovou peřinou opravdu krásné. Z oken výstavních

domů se třpytí ozdobené vánoční stromky, na elegantních černých vchodových dveřích visí vánoční věnce a malé nezávislé obchody jsou vyzdobené jako z pohádky.

* * *

Dnes ráno byl Adam koupit čerstvé pečivo v kavárně na Baker Street.

„Chceš mi udělat radost, i když už je po Vánocích?“ zeptala jsem se, když se vrátil s hromadou sendvičů se slaninou.

„Ano, musíme se nasytit. Jdeme si zaběhat. Vzpomínáš si?“

Poté, co jsme se nacpali sendviči, jsem v rozbalených krabicích hledala něco na běhání. Neměla jsem moc na výběr. Vyběhli jsme směrem k Regent's Parku. Adam vypadal ve svém oblečení Adidas jako bůh a já běžela za ním navlečená do starých vlněných hader, které jsem měla vyhodit už někdy hodně dávno (neměla jsem na výběr, buď tyhle příšerné hadry, nebo šustáky z roku 1987).

Moc daleko jsme se nedostali, když se mi udělalo šoufl. Zastavila jsem před domem svého přítele Chrise a posadila jsem se na zídku.

„Vypadá tak prázdně,“ pronesla jsem na adresu domu, zatímco jsem lapala po dechu.

„To asi proto, že je prázdný,“ řekl Adam a poskakoval na místě. Velká přední okna na mě zírala jako dva prázdné oční důlky. Podívala jsem se na hodinky.

„V Los Angeles jsou tři hodiny ráno... Určitě spí,“ povzdechla jsem si.

„Ne, určitě si užívá na nějakém hollywoodském večírku,“ oponoval mi Adam. „Napij se, potřebuješ doplnit tekutiny.“ Podal mi svůj sportovní iontový nápoj, ale v tu chvíli se mi udělalo špatně od žaludku definitivně. Vyskočila jsem a naklonila se přes zeď do zahrady, načež se mi navalilo podruhé, ale tentokrát to bylo bez

varování, prostě to ze mě vytrysklo (na Chrisovy sněženky). Musela jsem si znovu sednout na zeď. Sledovala jsem rodinu s pětiletým dítětem, jak běží kolem mě od hlavy k patě ve značkových sportovních oděvech. Vypadali jako z reklamy na zdravý životní styl. Znovu se mi udělalo blivno.

„Mami, podívej, ta teta blinká!“ zastavil se vedle mě malý chlapec a křičel na své rodiče.

„Eustaci, nepřibližuj se k ní, mohla by být nakažlivá,“ vyštěkla na něj matka. Znovu mnou projel záchvat nevolnosti a celý proces zvracení jsem zopakovala potřetí, tentokrát před obecenstvem.

„Je to vůbec žena? Možná je to bezdomovec, pojď sem, Eustaci!“ zařval na chlapce jeho táta směrem k mému vznášejícímu se zadku. Se sklopenou hlavou jsem zašmátrala po kapesníku, utřela si ústa a pomalu se k nim otočila, abych jim něco řekla. Neměla jsem v plánu nechat se urážet. Mám přece nějakou čest. Než se mi to ale podařilo, byli už bohužel daleko.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě Adam.

„Ano. Mohl jsi jim říct, že *jsem* žena!“ Cítila jsem se zrazená.

„Nemyslel jsem si, že je to důležité... Prostě je ti špatně.“

„Bylo to velmi důležité. Nechci, aby si mě lidé pletli s nějakým bezdomovcem s velkým zadkem! Říkala jsem ti, že tyhle starý hadry jsou nechutný.“ Uhladila jsem si vlasy a upravila mikinu.

„Nevypadáš jako bezdomovec, ani jako chlap... a už vůbec nemáš velký zadek,“ dodal rychle Adam. „Jsi v pořádku, lásko? Včera jsme toho moc nevypili. Nebo jo?“

„Ne, nepili jsme, včera jsme se docela drželi... Myslím, že je to z jídla.“

„Myslíš, že to bylo z těch sendvičů se slaninou? Myslíš, že to za chvíli přijde i na mě?“ vyděsil se Adam hypochondricky.

„Je ti zle?“

„Ne.“

„Tak v tom případě myslím, že ne.“

Když se mi udělalo trochu lépe, šli jsme domů a já se osprchovala. Zatímco jsem se sprchovala, Adam připravoval oheň v krbu. V županu jsem za ním sešla dolů. Adam stál před krbem a měl na sobě jen sexy bílé vypasované slipy. Plameny zpoza něj předváděly neskutečnou show a zvýrazňovaly každý sval na jeho těle. Vypadal jako BŮH! Přistoupila jsem k němu a pomalu ho objala kolem pasu.

„Ahoj, zlato. Cítíš se líp?“ zeptal se.

„Hmm. Stejně rychle, jako to na mě přišlo, tak to i odešlo...“

Otočil se ke mně a začali jsme se líbat. Prsty jsem mu přejížděla po tvrdých svalech. Jeho ruce si našly cestu pod můj župan.

„Au!“ vypískla jsem najednou.

„Co?“ Adam se lekl a odtáhl ruce.

„Najednou mám strašně citlivé bradavky... To ještě nemůže být... můj čas v měsíci?!“

„V žádném případě. Zatím jsi docela normální...“ Jakmile to dořekl, pochopil, že se pustil na velmi tenký led.

„Jak to myslíš, normální?“ zeptala jsem se a pečlivě si zavázala župan.

„Nechtěl jsem říct, že nejsi pořád normální, ale víš, jak dokážeš být... vystresovaná, přecitlivělá... když máš *to období* měsíce.“

Začal mi zvonit mobil.

„Máš velké štěstí. Tentokrát tě někdo zachránil.“ Popadla jsem mobilní telefon, který vibroval na krabici. „Ahhh, Marika... Volá ze Slovenska, musím to zvednout. Ahoj, Mariko.“

Adam si povzdechl, upravil si slipy a odešel do kuchyně.

„Haló?“ volala Marika do telefonu. „Ahoj, Coco?“

„Kde jsi, zlato?“ zeptala jsem se jí.

„Jsem na balkoně. To je jediné místo, kde mám v tomhle zatraceném mámině bytě signál. Zuří tu obrovská chumelenice! Co pořád děláš?“

„Právě jsem se chystala na sex s Adamem.“

„Ježíšmarjá, promiň, zavolám ti později.“

„Ne! Ne, nezavěšuj. Od svatby nás všichni zdvořile nechávají na pokoji. Jen pokračuj, mluv se mnou, prosím. Jaké byly Vánoce u mámy?“

„Hrůza a stres. Sestra se švagrem odjeli k jeho rodičům, nevlastní otec byl v hospodě, takže jsem Vánoce strávila sama s mámou. No, ne tak docela sama, má v bytě asi dvanáct sošek Ježíše,“ povzdechla si Marika.

„Řekla jsi jí o Milanovi?“

„Ano.“

„A co ona na to?“

„Nic. Šla ke skřínce v kuchyni, vytáhla kousek papíru a napsala na něj Milanovo jméno.“

„To je hezké, že? Asi aby jeho jméno nezapomněla.“

„Ne. Chtěla mě ztrapnit, Coco. Na tom útržku papíru byla jména všech chlapů, se kterými jsem ji seznámila. Patnáct jmen.“

„Opravdu?“

„Je jich hodně, že jo? Slyším to z tvého hlasu,“ řekla Marika rozpačitě.

„Ne! Ne! Ne tak moc. Vychází to na jednoho ročně... Na ženu, která žije v Londýně, to není vůbec hodně. Naopak bych řekla, že máš štěstí v lásce!“

„Děkuji, Coco. To mě uklidnilo.“

„Mariko, Milan vypadá mile, je velmi sexy a fajn. Je to Slovák stejně jako ty...“

„Pak mě máma lstí donutila k dalšímu přiznání,“ přerušila ji Marika.

„Jak?“

„Když jsme šly na půlnoční mši, už jsem v sobě měla pár skleniček, abychom to s mámou přežily. Všechno jsem viděla rozmazaně. Vedla mě ze mše směrem ke vchodovým dveřím, jenže to byly dveře do zpovědnice.“

„A co se stalo?“ vyhrkla jsem netrpělivě. „K čemu ses přiznala?“

„K ničemu. Přes mřížku jsem poznala faráře. Chodili jsme spolu do školy. O polední přestávce jsem ho často vídala za jídelnou, jak se líbá s jiným klukem. Řekla jsem mu, že on rozhodně nemá právo mě zpovídat a soudit, protože má svých problémů dost. A pak jsem se vrátila do kostela.“

„Co na to tvoje máma?“

„Máma a její kamarádka Hedvika poslouchaly ve zpovědnici. Když slyšely, jak jsem to faráři nandala, vytáhly mě za vlasy a vynadaly mi, jak jsem nestoudná. Od té doby se mnou máma nepromluvila... Zpackala jsem si celý život, Coco.“

(Loni Marika odešla ze školy, kde měla skvěle placenou práci učitelky, a stala se „venčitelkou“ psů.)

Adam vyšel z kuchyně a v rukou mával lahvemi vodky a ginu. Zvedla jsem palec směrem k ginu.

„Mariko, nezpackala sis celý život,“ snažila jsem se ji uklidnit.

„Ale jo. Dělán stále stejné chyby a chodím dokola ve stejném uzavřeném, nešťastném kruhu. Přála bych si být jako ty a Adam. Vyrovnaná. Šťastná.“

V tu chvíli Marice zapípal mobil.

„Oh, Milan mi volá. Slíbila jsem mu vánoční sex po telefonu.“

„No, na balkoně buď opatrná, ať ti neomrznou důležitá místa.“

„Ha, ha. Za pár dní se vrátím do Londýna. Chybíš mi, Coco.“

Pozdravuj Adama.“

Když jsem se s Marikou rozloučila, vešel do obývacího pokoje Adam. V ruku držel dvě sklenky ginu s tonikem a na sobě měl zástěru.

„Co ty na to?“ zeptal se mě a otočil se dokola, aby mi ukázal svůj nahý zadek a sexy nohy, které měl vypracované jako profesionální fotbalista.

„No, je to...“ začala jsem mluvit, ale dál jsem se nedostala. Měla jsem pocit, že omdlím, a musela jsem rychle běžet na záchod.

„Zlato, jsi v pořádku?“ volal na mě Adam zpoza dveří. „Zkazil jsem něco?“

„Ne. Asi jsem snědla něco špatného.“

UVědomila jsem si, že s Adamem jíme totéž a jemu nic není.

Úterý 3. ledna

Dnes ráno mi bylo znovu špatně, tak se Adam nabídl, že vyvenčí Rocca. Moc dobře jsem se nevyspala a vstala jsem celá oteklá a jakoby zestárlá o sto let. Včera jsme se dívali na film *Podivuhodný případ Benjaminina Buttona*, a když přišla scéna, kdy stará Cate Blanchettová vidí mladého Brada Pitta, Adam zavtipkoval: „Tak takhle to brzy bude i u nás!“ Byla jsem z toho dost rozladěná, ale Adam nechápal proč. „Coco, to byl jen vtip,“ zopakoval několikrát.

Opravdu chlapi o nás ženách nic nevědí? Adam je jen o pár let mladší než já, ale muži stárnou tak nějak líp než ženy. Pohled na Seana Conneryho je stále příjemný, protože je to sexy chlap, a jaký je pohled na jeho *Bond Girls*? Stárnoucí chudinky... Raději to nebudu rozvádět.

Když Adam odešel, vstala jsem z gauče, sundala jsem si staré potrhané tričko, ve kterém jsem spala, a pořádně jsem si prohlédla své nahé tělo ve velkém zrcadle nad krbem.

Břicho jsem měla docela v pohodě, ploché, zadek trochu větší, ale v dobré kondici. Prsa byla... no... tak nějak úžasná... Trochu přecitlivělá, ale krásně pevná (žádné visačky). Docela neobvyklé. V duchu jsem začala vypočítávat, kdy jsem měla naposledy své dny, když jsem uslyšela, jak se opatrně zavírají domovní dveře. Z chodby jsem zaslechla šustění. Nejdřív jsem si myslela, že je to Adam, ale vždy když se Rocco vrátí z procházky, běhá po domě jako šílený. Pak jsem uslyšela vrzání. Někdo se plížil do kuchyně a mě hned napadlo, že to musí být zloděj, který si přišel pro vánoční dárky! Rychle jsem si natáhla tričko a tiše se zpoza gauče přiblížila ke dveřím. Z jedné z krabic jsem vytáhla váleček na těsto.

Vystrčila jsem hlavu zpoza dveří na chodbu. Dveře do kuchyně byly zavřené, ale byla jsem si jistá, že tam někdo vlezl. Pomalu jsem se ke dveřím přiblížila, zhluboka jsem se nadechla a protáhla se jimi. Zamávala jsem válečkem v ruce a vykřikla: „Jsme svědkové Jehovovi, my si dárky nedáváme!“

Nad dvířky kuchyňské linky se vynořila Ethelina hlava zabalená do průsvitné pláštěnky. Obě jsme se tak vyděsily, že jsme začaly vřískat jako v opeře.

„Kurník,“ musela se opřít o zed'. „Skoro mě z tebe trefil šlak.“

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se a hlas se mi stále třásl.

„Odkdy ste tydle prdlouši jehovisti? Něco jsem propásla?“

„Nejsme, myslela jsem, že jsi zloděj. Chtěla jsem ho tím vyděsit...“

Ethel vykulila oči: „Já bych na něj zahulákala, že mám vzduchovku.“

„Jak ses dostala dovnitř?“

„Klíčem, jak asi?!“

„Jaký klíčem?“ překvapilo mě to.

„No, mým!“ V ruce držela staré zaprášené kávové filtry, které vyhrabala z pultu. „Coco, nedívej se na mě takhlenc, přeceš mi ten klíč sama dala!“

„Kdy?“

„Noooo, to už je dávno, tak daleko si to nepamatuju... v devadesátých letech? V devadesátym prvním? Když vykopli tu naši bronzovou dámu, Thatcherovou?“

„Ethel, za prvé, Thatcherová byla Železná lady, a za druhé, nemůžeš se sem jen tak vplížit, kdykoli se ti zachce. Ještě jsme se sem ani nenastěhovali...“

„Tys mi ten klíč dala!“

„No, jenže od té doby se toho stalo opravdu hodně. Měla jsi klíč, protože jsem byla provdaná za tvého syna. Ale to už není pravda, že?“

„A kdo za to asi tak může?“

„Přesně tak. Jeho chyba, Ethel. Jeho...“ Uraženě se zasmála. „A laskavě to téma už nevytahuj, nemám na to, abych se k němu posté vracela!“

„Super, mám teda jinčí téma. Takhle se producíruješ před svým novomanžilkem? Jsi vdaná ani ne pět minut a už vypadáš jako jeho staropanenská starší sestra,“ mávla kávovými filtry a vyčítavě se na mě podívala.

„Ještě jsem se nestačila obléct,“ stáhla jsem si tričko pod zadek.

„Takhle chceš nalákat tygra na svoji veverka?“

Raději jsem to ignorovala.

„Ještě jsi mi neodpověděla na otázku. Co tady proboha děláš?“

„Biskupskej chlebíček,“ zamumlala Ethel.

„Biskupský chlebíček?“

„Organizuju tenhleten čtenářskej klub,“ řekla s hrdostí a vážností. „A chtěla jsem svejmu klubařům nabídnout sherry a chlebíček, ale prostě je neumím sehnat. Nemaj je nikde. Byla jsem v Marksu na

Oxford Street, ale tam maj jen velikonoční vajíčka. Velikonoční vajíčka v lednu! Sama tomu nemůžu uvěřit.“

„Ale já nemám žádný biskupský chlebiček,“ opáčila jsem a položila svou ruku na její, když se chystala otevřít další kuchyňskou skříňku.

„Všechnos to spráskala sama...“ Ethel se ušklíbala.

„Jo,“ stáhla jsem si tričko ještě níž pod zadek.

„A nemáte nějakou dobrou kávu?“

Přehrabovala jsem se v kuchyňské skříňce a našla kávu. Když si Ethel všimla značky kávy, podivně se zachichotala. „Shukanel?“

„Chris mi k Vánocům poslal dárkový koš z Hollywoodu,“ vysvětlila jsem, odkud mám kávu.

„Ale ne, pusinko! Nemůžu dát svejm dámám teploušskou kávu...“

„Ethel, na jaké planetě žiješ? To, že je Chris gay, ještě neznamená, že jeho kafe je taky gay,“ podívala jsem se na ni.

„No, já nevím, já nevím... Šukání mi zní dost homoušsky. Ten Talián, kterému jsi pronajala dům, měl fajnový kapučíno.“

„Jak víš, že měl *fajnový cappuccino*?“

Ethel se zarazila a chvíli mlčela. „No, víš, Taliáni přece žádný svinstvo nelemtaj, ne?“

„Ethel? Vloupala ses sem, když tu bydlel?“

„Pokud máš klíč, nejni to vloupání přece?!“ ušklíbala se.

„Běž, běž... Ven,“ postrkovala jsem Ethel ke dveřím do kuchyně.

„Víš, že to byl obrovský plejbój? Na koberci se válela dycky jiná šprnda. A nebylo to dycky na koberci v ložnici!“

„Ven!“

„Vypadáš dost bledě, zlato,“ zadívala se na mě ještě u vchodových dveří.

„Posledních pár rán mi bylo nějak nevolno,“ přikývla jsem, „měla jsem to dostat, ale... no... nevdí.“